

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobce: **H. A.**, narozený dne X
státní příslušností X
zastoupený Mgr. Umarem Switatem, advokátem
se sídlem Dědinova 2011/19, 148 00 Praha 4

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2024, č.j. CPR-23027-4/ČJ-2024-930310-V241,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2024, č.j. CPR-23027-4/ČJ-2024-930310-V241 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 29. 3. 2024, č.j. KRPA-106856-13/ČJ-2024-000022-ZSV o správním vyhoštění žalobce podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 1, 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a o stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace v trvání tří roků.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce namítal nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Vytkl žalovanému, že se správně nevypořádal s jeho argumentací uplatněnou v řízení před správními orgány a dospěl k nesprávnému právnímu závěru.
3. Podle žalobce není sporu o tom, že pobýval na území České republiky nejméně od 1.1.2024 do 29. 3. 2024 bez platného cestovního dokladu. V odvolání proti rozhodnutí nalézacího správního orgánu doplnil, že má přítelkyni, jež je občankou Evropské unie a s níž má trvalý citový vztah, který započal intenzivní elektronickou komunikací ještě před nelegálním vstupem žalobce. Žalovaný nedal žalobci možnost uvedenou tvrzenou vazbu prokázat, neprovedl doplňující výslech žalobce ani další dokazování, čímž zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností.
4. Žalobce má dále za to, že se nedopustil násilné trestné činnosti a že nedosáhl takové závažnosti dotčeného veřejného zájmu, aby mu bylo uloženo správní vyhoštění o výměře tří let. Namítl též, že napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce a jeho družky, které mu brání vyčkat na výsledek pobytového řízení v Polsku a brání mu v realizaci rodinného života s družkou na území Evropské unie.
5. Napadené rozhodnutí je rovněž podle žalobce nepřezkoumatelné, pokud jde o posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, který je citelný a představuje odloučení od družky a zkrácení práva na spravedlivý proces.
6. Žalobce rovněž dovodil porušení čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách, když žalovaný napadeným rozhodnutím nepřiměřeně zasáhl do soukromého a rodinného života žalobce.
7. Žalovaný podle žalobce také nepostupoval v souladu s principem přiměřenosti, neboť řádně neposuzoval vztah mezi zájmem na ochranu před protiprávním jednáním cizince a zájmem na ochranu soukromého života. Žalobce měl přitom za to, že veřejný zájem na tom, aby mu bylo uloženo správní vyhoštění, nepřevyšuje veřejný zájem na ochraně života.
8. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil (včetně zrušení rozhodnutí nalézacího správního orgánu) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný měl za to, že na žalobní argumentaci bylo plně reagováno v napadeném rozhodnutí i v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a proto na odůvodnění těchto rozhodnutí dále odkázal.
10. Vzhledem k tomu, že neshledal ve svém postupu pochybení, navrhl žalovaný zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

11. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným ohledně napadeného rozhodnutí vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti.
12. Dne 29. 3. 2024 byl žalobce kontrolován hlídkou policie, kdy tento ke kontrole nepředložil žádný cestovní doklad, nýbrž pouze polské ID č. X a polský řidičský průkaz č. X, kteréžto vykazovaly znaky padělání. Na dotaz hlídky žalobce uvedl, že doklady získal v Turecku za 1.000 EUR. Na základě těchto skutečností byl žalobce podle ust. § 76 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním, ve znění pozdějších předpisů, zadržen.
13. Z odborných vyjádření ze dne 29. 3. 2024, č.j. KRPA-106877-2/ČJ-2024-000021 a č.j. KRPA-106880-2/ČJ-2024-000021 se podává, že průkaz totožnosti občana Polska č. X a řidičský průkaz Polska č. X, vystavené na jméno A. H., nar. X, jsou celkovými padělkami.
14. Dne 29. 3. 2024 bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce. Téhož dne byl žalobce vyslechnut v procesním postavení účastníka správního řízení, kdy za přítomnosti tlumočnicka jazyka arabského, o němž prohlásil, že mu rozumí na výbornou, mimo jiné uvedl, že je zdrav a v pořádku. Na území schengenského prostoru přicestoval před 15 lety. Od roku 2017 bydlel v Polsku, kde se v roce 2019 oženil a v roce 2023 rozvedl. Na území České republiky přicestoval v roce 2023 po rozvodu, aby změnil lokalitu, kde bude žít a pracovat. K padělaným dokladům sdělil, že mu je z Turecka obstaral kamarád za částku ve výši 1 000 EUR. Věděl, že se jedná o padělané doklady, které si opatřil, aby zde mohl žít a pracovat. V X bydlí u kamaráda, přijel sem žít a pracovat. Peníze má z brigád. Ke svým osobním poměrům sdělil, že je rozvedený a bezdětný, není v žádném vztahu. V Alžírsku má rodiče a sourozence, se kterými je v pravidelném telefonickém kontaktu. V případě návratu by bydlel u rodičů. Není mu známa žádná překážka ve vycestování s tím, že Alžírsko je pro něj bezpečná země. V České republice nikoho nemá.
15. Dne 29. 3. 2024 správní orgán prvního stupně umožnil žalobci, aby se ve smyslu ust. 36 odst. 3 správního řádu seznámil s podklady rozhodnutí před jeho vydáním a k těmto se vyjádřil.
16. Správní orgán prvního stupně následně vydal dne 29. března 2024 rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, proti kterému si žalobce podal odvolání. Žalovaný následně po předchozím přerušení řízení do doby rozhodnutí o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu vydal žalobcem napadené rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl, jak je popsáno v bodě 1.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž vycházel ze skutkového a právní stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Rozhodoval přitom bez nařízení jednání, neboť žalobce k výzvě a poučení soudu podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný naopak výslovně souhlasil s rozhodnutím bez nařízení jednání. Zdejší soud zároveň za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
18. Podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 1 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, prokáže-li se cizinec policii dokladem, který je padělán, anebo dokladem jiné osoby jako dokladem vlastním.*
19. Podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn.*
20. Podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
21. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
22. Zdejší soud nejprve předesílá, že ze správního spisu je zřejmé, že žalobce skutečně ke dni zahájení řízení o správním vyhoštění pobýval na území České republiky neoprávněně. To se podává z lustrace v cizineckém informačním systému, z absence platného cestovního dokladu a taktéž z jeho výpovědi před správním orgánem prvního stupně v

procesním postavení účastníka řízení. Zejména pak z údajů sdělených žalobcem a z otisku posledního vstupního razítka vyznačeného v jeho cestovním pase lze spolehlivě zjistit, že žalobce vstoupil na území České republiky naposledy dne 1. 1. 2024 a od té doby nevycestoval. Zdejší soud má tedy za prokázaný neoprávněný pobyt žalobce na území České republiky nejpozději ode dne 1. 1. 2024 do 29. 3. 2024 (den záchytu policií České republiky). V tomto ohledu tedy správní orgány řádně zjistily skutkový stav věci. Ostatně i sám žalobce ve své žalobě s vymezením doby svého neoprávněného pobytu na území České republiky výslovně souhlasil.

23. Z odborných vyjádření ze dne 29. 3. 2024, č.j. KRPA-106877-2/ČJ-2024-000021 a č.j. KRPA-106880-2/ČJ-2024-000021 se dále také podává, že průkaz totožnosti občana Polska č. X a řidičský průkaz Polska č. X, na jméno A. H., nar. X, kteréžto žalobce předložil policejní hlídce ke kontrole, jsou celkovými padělky. Lze tak mít za prokázané, že se žalobce prokázal policii doklady, které byly padělané. Jelikož žalobce nepředložil (ani dodatečně) žádný platný cestovní doklad, lze mít za prokázané i to, že žalobce pobýval na území České republiky bez platného cestovního dokladu nejméně ode dne 1. 1. 2024 do 29. 3. 2024. I těchto směrech tedy správní orgány řádně zjistily skutkový stav věci.
24. Žalobce ostatně v podané žalobě žádným způsobem nerozporoval, že nebyl oprávněn pobývat na území České republiky, že pobýval na území České republiky bez platného cestovního dokladu a že se prokázal policii padělanými doklady.
25. Pokud jde o posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, má zdejší soud za to, že se tímto správní orgány v případě žalobce zabývaly dostatečně, jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí nalézacího správního orgánu (srov. zejm. str. 5- 7), resp. z odůvodnění napadeného rozhodnutí (srov. zejm. str. 7 -11). Správní orgány vyšly správně v zásadě z tvrzení samotného žalobce ke svým osobním poměrům, když v rámci svého výsledku v procesním postavení účastníka správního řízení uváděl, že na území České republiky nikoho nemá, nesdílí s občanem Evropské unie společnou domácnost, je rozvedený a bezdětný. Vztah s družkou, která je občankou jiného členského státu Evropské unie, začal žalobce uplatňovat až v podaném odvolání proti rozhodnutí nalézacího správního orgánu. Toto tvrzení se však soudu jeví jako účelové, neboť je kromě své obecnosti také v rozporu s tím, co žalobce uváděl v rámci svého výsledku. V odvolání proti rozhodnutí nalézacího správního orgánu, na které odkazoval i v podané žalobě, tvrdil, že se jej na družku z jiného členského státu přímo nikdo nedotazoval. K tomu je ovšem třeba poznamenat, že kupř. k dotazu na rodinný stav žalobce kromě toho, že je rozvedený a bezdětný, uvedl také, že není v žádném vztahu, což je v přímém rozporu s jeho nynějším tvrzením o citovém, intenzivním a trvalém vztahu s blíže nekonkretizovanou občankou jiného členského státu Evropské unie. Takové tvrzení navíc ani příliš nekoresponduje s tvrzením na jiném místě výsledku, že žalobce po rozvodu v roce 2023 přicestoval na území České republiky, aby změnil lokalitu, kde bude žít a pracovat. V případě existence družky se státní příslušností jiného členského státu Evropské unie by pak bylo logičtější, pokud by žalobce přicestoval s touto družkou, k této družce (pokud pobývá či pobývala na území České republiky) anebo do země státní příslušnosti oné družky. Jestliže však žalobce tvrzený vztah navázal až po příjezdu do České republiky, pak by sotva bylo možno v době rozhodování správních orgánů mluvit kupř. o trvalosti takového vztahu či o jeho intenzitě (když uváděl, že na území České republiky nesdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie).

26. Jako účelové se jeví i tvrzení žalobce ohledně nedostatečného porozumění některým dotazům, pro které tvrzený vztahu začal uplatňovat až dodatečně. Žalobce jednak nikterak nekonkretizoval, jakým dotazům dostatečně nerozuměl, a jednak lze odkázat na to, že žalobce hned v úvodu svého výsledku k ustanovenému tlumočnickovi uvedl, že mu rozumí na výbornou. Závěrem uváděl také, že protokol podepisuje jako správný a úplný.
27. Pokud žalobce tvrdí, že vztah započal formou intenzivní elektronické komunikace, aniž by uváděl další podrobnosti k vývoji tohoto vztahu, pak má soud za to, že správním vyhoštění žalobce nijak nebrání případnému pokračování v této formě vztahu. V situaci, kdy žalovaný posoudil obecná tvrzení žalobce nově uplatněná až v odvolání proti rozhodnutí nalézacího správního orgánu ohledně vztahu s družkou jako účelová, nebylo nutno provádět doplňující výslech žalobce, který žalobce ve svém odvolání ani nenavrhoval (stejně jako „další“ dokazování), a proto soud nesdílí názor žalobce, že tímto bylo napadeného rozhodnutí zatíženo nepřezkoumatelností.
28. Žalovaný se přesto také v napadeném rozhodnutí s tvrzením žalobce ohledně vztahu se svojí přítelkyní adekvátně vypořádal v míře podrobností zcela odpovídající tomu, jak konkrétně toto tvrzení žalobce ve svém odvolání uplatňoval. S žalovaným lze pak souhlasit zejména v tom směru, že žalobce musel být srozuměn s určitým zásahem do jeho soukromého a rodinného života, pokud bude rozvíjet svůj vztah s přítelkyní a současně závažným způsobem vědomě porušovat esenciální imigrační pravidla platná v České republice. Nepřiměřenost zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života tak ani zdejší soud v případě žalobce neshledal, a tudíž ani žalobcem obecně tvrzené porušení čl. 10 odst. 2 Listiny základních práva a svobod a čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
29. Pokud jde o žalobcem naznačené poměřování zájmu společnosti na ochraně před protiprávním žalobce se zájmem na ochranu jeho soukromého života, pak je soud toho názoru, že i v tomto směru napadené rozhodnutí obстоjí. Zájem společnosti na tom, aby na území České republiky i ostatních členských států Evropské unie nepobývali cizinci bez platného cestovního dokladu a bez platného pobytového titulu, kteří se prokazují padělanými doklady, nepochybně převáží nad zájmem žalobce na tom, aby mohl rozvíjet vztah se svojí přítelkyní právě na území České republiky, resp. jiných členských států Evropské unie.

VII. Závěr a náklady řízení

30. S ohledem na výše uvedené závěry soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

32. O návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žaloby soud nerozhodoval, neboť podle ust. § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců má žaloba v projednávané věci odkladný účinek ex lege.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 4. října 2024

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D., v. r.
samosoudce